

CSEND

Vesszőt vágtam, tollas horgot fűztem rá, s a vízbe dobtam,
S amint felmerült a hold, egy fényes kicsi halat fogtam.

Vékony vesszóm meglódítva, büszkén löktem ki, a fűre.
Ott feküdt a zölden ömlő csillagfényben, megkövülve.

S amint néztem, belémsajdult (ma sem gondolhatok másra):
Gyilkolt barmok bögésénél hangosabb a hallgatása.

Úgy hallgatott, hogy világok sírtak-sikoltoztak abban.
Hogyan, hogyan hallgathatnék nálánál is hangosabban?

SZEMLÉR FERENC

TOMCSA SÁNDOR

Az udvarhelyi temető utolsó
sírhintja ez.

Két oldalán
surrogva hajtogatja olcsó
köszöntését két sor platán
vagy szil... Egyszóval fák, füvek
és apró madarak
adják meg szelíd tisztelgésüket
annak, mi belőled maradt:
egy sírdombnak, egy kőnek — rajta tán
a még mindig el nem maradt keresztnek.
Ennyi az egész...

Némiképp sovány

vigasz
még az,
hogy néhány év után
a kritikusok rendre fölfedeznek,

HALAK

Láttál-e már friss halakat a háló
szemein át vergődni?... Szapora tömeg
ezüst forgását? Egy kavargássá váló
tomboló igyekezetüket,
amint szabadulnának. Hiszen azt hiszik:
közös erejük a fogásból kitör,
s tiltakozó fényüket pikkelyeik
csillogása éig emeli föl...
Végig zuhog százezer, millió
szökdelő test a síkos padlaton,
ahol az óceáni gyár, a feldolgozó hajó
gépei várják a vakon
torkukba ömlő zsákmány iszonyú
árját, mely él még, csapkod és remeg.
Micsoda kép!... Micsoda bú!...
Micsoda rettenet!...